

Sonetul ploii

Felix

Pe umerii zilei lumina difuză
Își caută drumul prin nord și prin sud,
Prin estul și vestul ce-n ploi se exclud,
Și ziua, ea însăși, ne pare ursuză.

De ploaie veșmântul pământului ud
Atinge cu gheața-i și pleoapă și buză,
Și-n curgerea tristă ce tihna-și refuză
E umed și sâmburul gândului nud.

Dar cum printre picurii grei care cad
Văd viața în verde trăindu-și seninul,
Când fruntea-și ridică spre nori un răsad,

În ploaie văd harul ce-l toarnă Divinul,
Și strig, cu genunchii în iarba de jad:
Dă ploaie, Părinte, și vieții fă-i plinul!

Simion Felix Marțian